

CONTRA QUI I COM DEFENSAR LA REVOLUCIÓ

Lev Trotski

(*Novi Mir*, 21 de març de 1917)

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "Contra quién y cómo defender la revolución", en 1917. *Escritos en la revolución*, Centro de Estudios, investigaciones y publicaciones "León Trotsky", Buenos Aires, 2007, pàgines 47-50.

L'imperialisme, tant al nostre país com arreu, es deriva de les mateixes bases de la producció capitalista. Però el desenvolupament del nostre imperialisme s'accelerà sota la influència de la contrarevolució. Ja n'hem parlat. Quan la burgesia, esglaiada per la revolució, rebutjà el seu propi programa de creixement del mercat intern a través de la distribució de terres dels "landlords" als camperols, consagrà tota la seua atenció a la política mundial. El caràcter antirevolucionari del nostre imperialisme apareix clarament amb tota la seua imprudència. La burgesia imperialista prometia, en el cas de tenir èxit, millors salaris i intentava comprar als millors obrers a través de llocs privilegiats en la indústria de guerra. La burgesia prometia terres als mugics "Tindrem aqueixes noves terres? Així raonava el camperol mitjà, que havia perdut tota esperança de rebre terres de part dels nobles. Aquests últims, en tot cas, només podran disminuir, i així nosaltres serem més lliures per a adquirir les terres...".

La guerra fou el mitjà, en el sentit propi del terme, de distraure l'atenció de les masses populars dels problemes interns, essencialment de la qüestió agrària. Aquest és un dels motius de l'aferrissament desplegat per la noblesa liberal i no liberal per a recolzar a l'imperialisme burgès en la seua conducció de la guerra. Sota la bandera de la "salvació del país", els burgesos liberals intenten retenir entre les seues mans la direcció del moviment revolucionari i, amb aquest objectiu, estimulen no sols l'"obrer a destall del patriotisme" Kerenski, sinó aparentment també a Txeidse, el representant dels elements oportunistes de la socialdemocràcia.

El curs pres per la guerra i la lluita per la pau, tornen a plantejar brutalment tots els problemes interns i, primer que res, la qüestió agrària... Açò obre una falca profunda en el bloc noble-burgès-militar-patriòtic. Kerenski haurà d'escollir entre els "liberals" del 3 de juny que volen canviar el curs de la revolució en benefici dels capitalistes, i els revolucionaris que volen abordar el problema agrari en tota la seua amplitud, és a dir, confiscar per al poble les terres de la corona, així com les dels nobles, monestirs i església. Qualsevulla que siga l'elecció personal de Kerenski, no significarà absolutament res: aquest jove advocat de Saratov que "suplica" en els mítings als soldats que l'afusellen si no li atorguen confiança alhora que amenaça els treballadors internacionalistes, no té major pes en la balança de la revolució. Un altre assumpte és ocupar-se de les masses camperoles. Atreure-les cap a la nostra banda és el problema actual més agut, més urgent.

Seria un crim voler resoldre aquest problema adaptant la nostra política a la del socialpatriotisme en allò que concerneix els camperols; l'obrer rus se suïcidaria pagant el preu del seu acord amb els camperols amb la ruptura dels seus lligams amb el proletariat europeu. Però no hi ha cap necessitat política d'això. Tenim entre les mans una arma força més potent: mentre que el govern de Lvov, Gutxkov, Miliukov i Kerenski es veja obligat a voltar sobre la qüestió agrària, podem i hem de plantejar açò, en tota la seua amplitud, enfront de les masses camperoles.

Com la reforma agrària és impossible, estem a favor de la guerra imperialista! (cridà la burgesia russa després de la temptativa de 1905-1907).

Girem-li l'esquena a la guerra imperialista oposant-li la revolució agrària! (els diem nosaltres a les masses camperoles, referint-nos a la demostració de 1914-1917).

Aquesta qüestió agrària exercirà un rol enorme en l'apropament dels quadres proletaris a l'exèrcit i la massa camperola.

Anem a per la terra del 'senyor' i no a per la de Constantinoble! (dirà el soldat proletari al soldat camperol, explicant-li els objectius de la guerra imperialista).

De l'èxit de la nostra propaganda i de la nostra lluita contra la guerra (entre els obrers, en primer lloc, i després, entre les masses de camperols i soldats), dependrà la rapidesa amb la qual el govern liberal-imperialista serà reemplaçat per un govern obrer revolucionari, recolzant-se directament en el proletariat i atraient cap a ell la població del camp.

Únicament un poder que no s'opose a la pressió de les masses sinó que, per contra, les guie, és capaç d'assegurar la sort de la revolució i de la classe obrera. Crear tal poder és actualment el problema de base fonamental de la revolució.

L'Assemblea Constituent només té, de moment, un vernís revolucionari. Què s'oculta al seu darrere? Què aportarà aquesta Assemblea? Dependrà dels seus elements. I açò depèn de qui convocarà l'Assemblea Constituent i les condicions en què es farà aquesta convocatòria.

Rodzianko, Miliukov i Gutxkov fan els seus esforços per tal de crear una Assemblea Constituent que els siga favorable. El seu major avantatge és l'eslògan de la "unitat nacional" contra l'enemic exterior. Ara volen contar-nos que és indispensable salvar "les conquestes de la revolució" de la dominació dels Hohenzollern, i els socialpatriotes els fan cor.

Hi hauria, no obstant això, quelcom a salvaguardar, direm nosaltres. En primer lloc, cal posar la revolució a l'abric de l'enemic interior. Fa falta, sense esperar a l'Assemblea Constituent, escombrar la brutícia monàrquica de tots els racons. Cal ensenyar al poble rus la desconfiança envers les promeses de Rodzianko i les mentides de Miliukov. Fa falta llençar als milions de camperols contra els liberals imperialistes, davall la bandera de la revolució agrària i de la república. Aquesta tasca només podrà ésser complida per un govern obrer

revolucionari que traurà als Gutxkov i Miliukov del poder. Aquest govern farà tot per aclarir, posar en peu i unir les capes més endarrerides, més ignorants de les ciutats i el camp. Només gràcies a semblant govern i treball preparatori, l'Assemblea Constituent serà no una cobertura dels interessos capitalistes, sinó un òrgan efectiu del poble i de la revolució.

Però, com comportar-se envers els Hohenzollern, les armes dels quals amenaçaran la revolució triomfant?

Ja hem escrit respecte a açò. La Revolució Russa representa un perill incomparablement major per als Hohenzollern que no les ganes i les intencions de la Rússia imperialista.

Com més ràpid la revolució llence la seua màscara "gutxkovmiliukoviana", major serà la seua repercussió a Alemanya, i els Hohenzollern seran més incapaços d'ofegar la Revolució Russa, perquè tindran molt a fer en el seu propi país.

-I si el proletariat alemany no s'aixeca? Què farem llavors?

-És a dir que vostès suposen que la Revolució Russa es pot produir sense repercussions en Alemanya, fins i tot en el cas en què el moviment obrer prengué el poder entre nosaltres. Però és absolutament impossible.

-Però, ¿fins i tot si...?

-De moment no ens omplirem el cap amb suposicions tan improbables. La guerra ha fet d'Europa un vertader barril de pólvora. El proletariat rus hi llença una torxa encesa. Suposar que aquesta torxa no provocarà una explosió és anar contra totes les lleis de la lògica i de la psicologia. Però si es produeix l'improbable, si els socialpatriotes impedeixen als proletaris alemanys aixecar-se contra les classes dirigents, llavors és evident que el proletariat rus defensaria la revolució amb les armes a la mà. El govern obrer rus faria la guerra als Hohenzollern cridant els treballadors alemanys a lluitar contra l'enemic comú. De la mateixa manera que si el proletariat alemany estigués en el poder tindria el deure de lluitar contra la camarilla dels Gutxkov i Miliukov, a fi d'ajudar el poble rus a arranjar els seus comptes amb el seu enemic imperialista. En aquestes condicions, la guerra menada endavant pel proletariat no seria més que una revolució armada. Ja no es tractaria, doncs, de la "defensa de la pàtria" sinó de la defensa de la revolució i de la seua propagació cap a altres països.